

T.A. BARRON

MERLIN

CARTEA I

ANII PIERDUTI

Traducere din limba engleză și note
de Mirella Acsente

CUPRINS

NOTA AUTORULUI	9
PROLOG	16

PARTEA ÎNȚÂI

I Un ochi viu	28
II Vine o bufniță	38
III Înfruntând furtuna	44
IV Grămada de zdrențe.....	52
V Timpul sacru	61
VI Flăcări	74
VII Lumea ascunsă	78
VIII Harul	82
IX Tânăra pasăre	91
X Bătrânul stejar	99
XI Pe mare	108

PARTEA A DOUA

XII Luptătorul căzut	118
XIII O legătură de frunze	127
XIV Rhia	131
XV Belea	143
XVI Ușa Arbassei	159
XVII Pasărea alleah	168
XVIII Numele regelui	180

XIX Miere	188
XX Shim	197
XXI Marea Elusa	202
XXII Întâlnire în ceată	215
XXIII Pierderi considerabile	223
XXIV Schimbul	230

PARTEA A TREIA

XXV Un toiac și o lopată	236
XXVI Orașul Barzilor	249
XXVII Cairpré	257
XXVIII O întrebare simplă	265
XXIX Aripile pierdute	276
XXX T'eilean și Garlatha	291
XXXI Apoi s-a auzit un țipăt	306
XXXII Soartă întunecată	316
XXXIII Rămășagul	327
XXXIV În zbor	337
XXXV Castelul Înnegurat	344
XXXVI Ultima Comoară	355
XXXVII Tăiș-adânc	363
XXXVIII Cuvinte străvechi	378
XXXIX Acasă	387

PROLOG

Dacă închid ochii și respir în ritmul legănat al mării, încă mai pot să-mi amintesc de acea zi de demult. Aspră, rece și fără viață era, la fel de lipsită de promisiuni precum plămâni mei privați de aer.

De atunci, am trăit multe zile, mai multe decât mi-a mai rămas putere să număr. Și totuși, acea zi strălucește la fel de luminoasă ca însuși Galatorul, la fel de luminoasă ca ziua în care mi-am aflat numele, sau ca ziua în care am ținut pentru prima oară în brațe un prunc ce purta numele de Arthur. Poate că mi-aduc aminte atât de limpede, deoarece durerea, asemenea unei cicatrici pe sufletul meu, nu avea să dispară. Sau pentru că ea a marcat sfârșitul atât de multor lucruri. Sau poate pentru că a marcat deopotrivă un început și un sfârșit: începutul anilor mei pierduți.

Un val întunecat se ridică din marea îvolburată, și din el se înălță o mâna. Valul urcă mai sus, avântându-se către cerul la fel de cenușiu precum el, și aidoma se întinse și mâna. O brătară de spumă se rotea în jurul încheieturii sale, în vreme ce degete desperate băjbâiau după ceva ce nu puteau găsi. Era mâna cuiva mic. Era mâna cuiva lipsit de putere, prea slab pentru a mai lupta.

Era mâna unui băiat.

Gata să absoarbă totul în cale, valul începu să formeze o coamă, înclinată cu hotărâre către țărm. Preț de o clipă, păru să se opreasă, șovăind între ocean și pământ, între Atlanticul mohorât și coasta primejdioasă, tivită cu stânci, a Țării Galilor, cunoscută în acele vremuri sub numele de Gwynedd. Apoi sunetul absorbției crescu, devenind un muget bubuiitor când valul se rostogoli și aruncă trupul fără vlagă al băiatului pe stâncile întunecate.

Capul lui se lovi atât de violent de o stâncă, încât cu siguranță țeasta i s-ar fi despicate în două dacă nu era coama deasă de păr care să o acopere. Rămase zăcând, complet nemîșcat, și doar adierea stârnită de următorul val îi ciufuli buclele, negre sub petele de sânge.

Un pescăruș jigărit, văzându-i trupul inert, țopăi peste adunătura de pietre, pentru a se uita mai bine la el. Aplecându-și ciocul către fața băiatului, încercă să tragă un fir de iarbă-de-mare care i se infășurase în jurul urechii. Pasărea smuci și răsuci, cârâind furioasă.

În cele din urmă, iarba se eliberă. Triumfătoare, pasărea sări pe unul din brațele dezvelite ale băiatului. Sub zdrențele unei tunici maronii, care încă se mai țineau de el, părea mic, chiar și pentru un băiat deșapte ani. Și totuși, ceva din chipul lui – poate forma frunții sau cutetele din jurul ochilor – dădea impresia că era mult mai bătrân.

În acel moment, băiatul tuși, vărsă apă de mare și apoi tuși din nou. Cu un cârâit, pescărușul dădu drumul ierbii și-și luă zborul către o stâncă înaltă.

Băiatul rămase nemîșcat pentru o clipă. Avea în gură gust de nisip, mâl și vomă. Tot ce simțea era zvâcnetul

dureros al capului și pietrele care îl înghețau în umeri. Apoi tuși iar și mai vârsă niște apă de mare. O respirație șovăitoare, chinuită. Apoi o a doua și a treia. Încet, mâna lui firavă se strânse pumn.

Valurile veniră și plecară, veniră și plecară. Multă vreme flăcărula vieții pâlpâi în el la granița întunericului. Dincolo de zvâcnet, mintea lui părea ciudat de goală. Ca și cum ar fi pierdut o parte din propria ființă. Sau ca și cum s-ar fi înălțat un soi de zid, despărțindu-l de o parte din sine, pentru a lăsa în urmă doar un sentiment de teamă prelungă.

Respirația îi încetini. Pumnul i se înmuie. Icni, de parcă ar fi vrut să tușească iar, însă rămase nemîșcat.

Prudent, pescărușul se apropie încet.

Apoi, din cine știe ce colț al ființei sale, un fir subțire de energie începu să străbată trupul băiatului. Ceva înăuntru lui nu era încă pregătit să moară. Se mișcă din nou, respiră din nou.

Pescărușul îcremeni.

Băiatul deschise ochii. Tremurând de frig, se întoarse pe o parte. Simți nisipul grunjos din gură și încercă să scuipe, dar nu reuși decât să se înece cu gustul stătut al ierbii-de-mare și al apei sărate.

Cu mare greutate, ridică un braț și se șterse la gură cu zdrențele tunicii sale. Apoi se strâmbă de durere, căci simți cucuiul dureros din partea din spate a capului. Forțându-se să se ridice în capul oaselor, se propti cu cotul într-o piatră și se împinse în sus.

Rămase așezat acolo, ascultând marea, cu scrâșnetele și clipocelile ei. Dincolo de pulsăriile continue ale valurilor, dincolo de bubuitul din capul lui, i se păru, preț de o clipă, că mai aude ceva – o voce, poate. O voce din alte timpuri, din alte locuri, deși nu își putea aduce aminte de unde. Cu o tresărire bruscă, își dădu seama că nu își putea aminti *nimic*. De unde venise. Mama lui. Tatăl. Numele lui. *Propriul nume*. Oricât ar fi încercat, nu-și putea aminti. *Propriul nume*.

– Cine sunt eu?

Auzindu-i strigătul, pescărușul tipă și își luă zborul.

Băiatul își zări reflexia într-un ochi de apă și se opri să privească. Un chip străin, apartinând unui băiat necunoscut, se uita la el. Ochii lui, la fel ca părul, erau negri precum tăciunile, cu stropi aurii. Urechile, aproape triunghiulare și ascuțite în partea de sus, păreau ciudat de mari față de restul feței. La fel, fruntea se înălța mult deasupra ochilor. și totuși, nasul părea îngust și subțire, mai degrabă un cioc decât un nas propriu-zis. Una peste alta, față nu părea să ii aparțină.

Își adună puterile și se ridică în picioare. Simți că i se învârtește capul și se rezemă de un colț de stâncă până ce amețeala îi trecu.

Privirea îi rătăci peste linia coastei pustii. Stânci nesfârșite zăceau împrăștiate peste tot, alcătuind o barieră aspră și întunecată în fața mării. Rocile se despărțeau într-un singur loc – și acolo împotriva voinței lor –, în jurul rădăcinilor unui stejar bătrân. Cu coaja scorojită, stejarul înfrunta oceanul în aceeași poziție de secole întregi. În trunchiul lui se vedea o scorbură adâncă, săpată de foc cu mult timp în

urmă. Vârsta îi strâmbase fiecare creangă, răsucind unele dintre ele în noduri. Și totuși continua să stea în picioare, cu rădăcinile bine înfipte în pământ, de neclintit în fața mării și a furtunilor. În spatele stejarului se înălța un crâng întunecat de copaci mai tineri, și, dincolo de ei, se profila o faleză înaltă și mai întunecată.

Disperat, băiatul cercetă cu privirea peisajul, căutând un reper pe care l-ar putea recunoaște, orice i-ar îmboldi amintirile să-i revină. Nu recunoștea nimic.

Își întoarce privirea către largul mării, în ciuda stropilor sărați și usturători. Valurile se rostogoleau și se prăbușeau, unul după altul, la nesfărșit. Nimic altceva decât talazuri cenușii cât vedea cu ochii. Ascultă din nou, sperând să audă vocea misterioasă, dar nu răsună decât țipătul îndepărtat al unui pescăruș cățărât pe stânci.

Oare băiatul venise de undeva de dincolo de mare?

Își frecă viguros brațele goale pentru a-și opri tremurul. Zări un ghemotoc de iarba-de-mare pe o piatră și îl luă. Cândva, știa bine, această masă verde informă dansase în propriul ei ritm grațios înainte de a fi dezrădăcinată și purtată de valuri. Acum atârna moale în mâna lui. Băiatul se întrebă dacă și el fusese dezrădăcinat și de unde.

Un sunet grav, ca un geamăt, îi atrase atenția. Din nou acea voce. Venea dinspre stâncile de dincolo de stejarul cel bătrân.

Se furîșă în direcția de unde se auzise vocea. Simți deodată o durere surdă între omoplați. Nu putea decât să presupună că spatele lui, întocmai precum capul, se lovise de stânci. Și totuși durerea părea cumva mai profundă, de

parcă de sub umerii lui fusese smuls ceva cu mult timp în urmă.

Ajuns la stejar după câțiva pași împleticiți. Se rezemă de trunchiul masiv, cu inima bubiindu-i. Auzi din nou geamătul misterios. O luă iar din loc.

De multe ori, picioarele îi alunecau pe pietrele ude, făcându-l să se incline într-o parte. Așa cum mergea împiedicat, cu tunica lui maronie ruptă fluturându-i în jurul picioarelor, semăna cu o pasăre de apă stângace, care își croiește drum de-a curmezișul coastei. Și totuși, el știa îniece clipă ce era cu adevărat: un băiat singur, fără nume și fără cămin.

Apoi o văzu. Ghemuit printre pietre, zacea trupul unei femei, cu față lângă un ochi de apă, adusă de flux. Părul ei lung, despletit, de culoarea lunii galbene de vară, era împrăștiat în jurul capului asemenea unor raze de lumină. Avea pomelți proeminienți și culoarea feței putea fi descrisă ca albă, dacă n-ar fi fost pătată de vinețiu. Rochia ei lungă albastră, ruptă ici-colo, era murdară de nisip și iarba-de-mare. Și totuși, calitatea stofei de lână, la fel și pandantivul agățat pe un șnur de piele la gâtul ei arătau că odinioară fusese o femeie bogată și cu o poziție bună în societate.

Băiatul se repezi către ea. Femeia gemu din nou, un geamăt de durere imposibil de potolit. Aproape că îi putea simți agonia, în timp ce propriile lui speranțe creșteau. „Oare o cunosc?“ se întrebă, în vreme ce se apleca peste trupul ei răsucit. Apoi, ca o dorință puternică: „Oare mă cunoaște?“

Cu un singur deget, îi atinse obrazul la fel de rece ca marea înghețată. O privi preț de câteva răsuflări scurte,

chinuite. Îi ascultă gemetele jalnice. Și, cu un oftat, recunoscu în sinea lui că, pentru el, ea era o străină.

Și totuși, în vreme ce o cerceta cu privirea, nu-și putea îñăbuñi speranța că ea sosise pe acel țărm împreună cu el. Dacă nu ajunsese pe același val, atunci măcar să fi venit din același loc. Poate că, dacă ar supravieñui, ar putea să-i umple cupa goală a memoriei. Posibil să îi cunoască până și numele! Sau numele mamei și al tatălui său. Ori, cine știe... ar putea fi *chiar* mama lui.

Un val îngheñat i se lovi de picioare. Tremurul îi reveni, pe măsură ce speranțele i se stingeau. Era posibil ca ea să nu rămână în viañă și, chiar dacă trăia, probabil că nu îl cunoștea. Și cu siguranță nu putea fi mama lui. Asta ar fi însemnat să spere prea mult. Și apoi nici n-ar fi putut să arate mai diferit de el. Până și în pragul morþii părea cu adevărat frumoasă, la fel de frumoasă ca un înger. Iar el își văzuse propria reflexie în apă. Știa cum arată. Mai puñin ca un înger și mai curând ca un demon ud, nedezvoltat pe deplin.

Din spatele lui se auzi un sunet aspru, gutural.

Băiatul se răsuci. Simþi cum i se strânge stomacul. Acolo, în umbrele crângului întunecat, se afla un mistreñ imens.

Un grohăit adânc și de rău augur vibră în gâtlejul mistreñului, și fiara ieñi dintre copaci. Țepi mari și aspri îi acoperneau întregul corp, cu excepþia ochilor și a unei cicatrici cenușii care i se încolacea pe piciorul stâng din fañă. Colþii, ascuþiþi ca niște pumnale, erau înnegriþi de sâangele unei prăzi ucise nu de mult. Dar și mai însþimântători erau ochii lui roșii, care ardeau ca niște tăciuni aprinþi.

Mistreñul se mișca ușor, aproape fără efort, în ciuda formei sale mătăhăloase. Băiatul făcu un pas înapoi. Fiara asta îl depășea de câteva ori în greutate. O singură lovitură de picior a mistreñului l-ar fi aruncat la pământ. O singură împunsătură a colþilor lui i-ar fi sfâșiat carnea. Brusc, mistreñul se opri și își încordă greabănul musculos, pregătindu-se de atac.

Băiatul se uită în spate și văzu doar valurile oceanului, care veneau spre țărm. Nicio cale de scăpare într-acolo. Înþfăcă o bucată subþire și strâmbă de lemn adus de ape, pentru a o folosi drept armă, deși știa că nu putea nici măcar să zgârie pielea mistreñului cu ea. Chiar și aşa, încercă să-þi fixeze tălpile pe pietrele alunecoase, pregătindu-se de apărare.

Apoi își aminti. Scorbura din stejarul bătrân! Deși copacul se înălþa la jumătatea distanþei dintre el și mistreñ, poate că reuþea să ajungă acolo primul.

Dădu să se repeată spre copac, dar se opri brusc. Femeia. Nu putea s-o lase pur și simplu acolo. Și totuși, singura lui șansă de salvare depindea de viteza. Strâmbându-se, aruncă din mâna lemnul adus de apă și o apucă de braþele moi.

Încordându-þi picioarele tremurânde, încercă să o tragă afară dintre stânci. Fie din cauza apei pe care o înghiþise, fie din pricina morþii ce apăsa asupra ei, femeia părea la fel de grea ca înseþi stâncile. În cele din urmă, sub privirea lacomă a mistreñului, ea se mișcă.

Băiatul începu să o târască spre copac. Pietre ascuþite îi tăiau tălpile. Cu inima bubuindu-i în piept, cu capul zvâcind, o trase după el cu toată puterea.

Mistrețul grohăi din nou, de data asta ca și când ar fi scos un hohot de râs scrâșnit. Tot trupul fiarei se încordă, cu nările dilatate, cu colții sclipind. Apoi se repezi.

Deși băiatul era la doar un metru de copac, ceva îl împiedică să alerge. Înșfăcă de jos o piatră pătrăoasă și o aruncă spre capul mistrețului. Cu doar o clipă înainte de a ajunge la ei, mistrețul schimbă direcția. Piatra vâjai pe lângă el și căzu cu un bufnet pe pământ.

Uimit că era posibil să-l fi descurajat pe animal, băiatul se aplecă repede să ia o altă piatră. Apoi, simțind o mișcare în spatele lui, se răsuci.

Din tufișurile aflate după stejar țâșni un cerb imens. De culoarea bronzului, cu excepția ghetelor albe de pe fiecare picior, care străluceau asemenea cuarțului pur, cerbul își aplecă bogata coroană a coarnelor. Cu cele șapte vârfuri de fiecare parte îndreptate asemenea unor sulițe, cerbul se repezi la mistreț. Dar fiara se feri într-o parte, la timp pentru a evita lovitura.

Mistrețul se împletici și grohăi feroce, iar cerbul sări din nou. Profitând de ocazie, băiatul târî femeia leșinată până la scorbură copacului. Îi îndoie picioarele și i le adună la piept, reușind să o împingă cu totul în adâncitură. Lemnul, înnegrit încă de la un foc mai vechi, se strânse în jurul ei ca o cochilie mare și întunecată. Băiatul se strecu și el în spațiul mic de lângă ea, în vreme ce mistrețul și cerbul își dădeau târcoale, scurmând pământul cu copitele și fornăind amenințător.

Cu ochii arzând, mistrețul se prefăcu a se repezi către cerb, după care țâșni direct spre copac. Ghemuit în scorbură,

băiatul se trase în spate cât de mult putu. Și totuși, fața lui rămase atât de aproape de scoarța noduroasă a scorburii, încât simți răsuflarea fierbinte a mistrețului când colții lui loviră cu sălbăticie trunchiul. Unul dintre colți zgârie obrazul băiatului, sfâșiindu-i pielea de sub ochi.

În aceeași clipă, cerbul se înfipse cu putere în crupa mistrețului. Fiara mătăhăloasă zbură în aer și ateriză pe o parte lângă tufișuri. Cu săngele țâșnindu-i din pulpa găurită, mistrețul se ridică anevoie în picioare.

Cerbul își lăsă capul în jos, pregătindu-se din nou de atac. Mistrețul șovăi pentru o fracțiune de secundă, mai grohăi o dată, apoi se retrase în adâncul pădurii.

Cu o încetineală maiestuoasă, cerbul se întoarse către băiat. Preț de o clipă, privirile li se întâlniră. Cumva, băiatul știu că nimic nu avea să-și amintească mai limpede din acea zi decât ochii nemîșcați ai cerbului, două întinderi de apă maronie fără fund, doi ochi la fel de adânci și de misterioși ca însuși oceanul.

În clipa următoare, la fel de iute precum apăruse, cerbul sări peste rădăcinile răsucite ale stejarului și se făcu nevăzut.

PARTEA ÎNTÂI

I

UN OCHI VIU

Stau singur sub stele.

Întregul cer se aprinde în flăcări, ca și cum un nou soare se naște. Oamenii tipă și se împrăștie. Dar eu rămân mai departe acolo și nu sunt în stare să mă mișc, nu sunt în stare să respir. Apoi văd copacul, mai întunecat ca o umbră, profilat pe cerul care arde. Crengile lui în flăcări se zvârcolesc la fel ca niște șerpi letali. Se întind spre mine. Crengile arzânde se apropie. Încerc să scap. Dar picioarele mele sunt de piatră. Fața îmi arde! Îmi feresc ochii. Tip.

Fața mea! Fața mea arde!

M-am trezit din somn. Sudoarea îmi înțepă ochii. Paiele din saltea îmi zgâriau obrazul.

Mi-am întins brațele și am simțit din nou acea durere între omoplați. Tot acolo era. Mi-am dorit să dispară. De ce să mă mai supere acum, după mai bine de cinci ani de când fusesem adus de mare pe țarm? Rănilor de la cap mi se

vindecaseră de mult, deși tot nu-mi aminteam nimic din viața mea dinainte de a fi aruncat pe stânci. Și atunci, de ce să dureze atât de mult vindecarea acestei răni? Am ridicat din umeri. La fel ca în cazul atât ororilor intrebării, nu aveam să aflu răspunsul niciodată.

Am dat să îndes la loc în saltea câteva paie ieșite în afără, când degetele mele au descoperit o furnică ce târâia trupul unui vierme de câteva ori mai mare ca ea. Am privit, aproape râzând, cum furnica încerca să urce direct pe muntele minuscul de paie. Ar fi putut foarte ușor să îl ocolească pe una din laturi. Dar nu. Un motiv misterios o făcea să încearcă, să cadă înapoi, să încerce din nou și iar să cadă. Preț de câteva minute, am urmărit acest spectacol repetitiv.

În cele din urmă, mi s-a făcut milă de micuța creatură. Am întins mâna către un picior de-al ei, apoi mi-am dat seama că i s-ar putea răsuci și smulge, mai ales dacă furnica se zbătea. Așa că am luat de jos viermele. După cum mă aşteptam, furnica s-a agățat de el, dând disperată din picioare.

Am trecut furnica și prada ei peste paie, lăsându-le jos încet, de cealaltă parte. Spre surprinderea mea, când i-am dat drumul viermelui, așa a făcut și furnica. S-a întors către mine, mișcându-și frenetic micuțele antene. Am avut senzația clară că eram mustrat.

– Scuzele mele, am șoptit, zâmbind larg.

Furnica m-a mai certat câteva secunde, apoi și-a înfipt dinții în vierme și a început să-și tragă prada cea grea către casă.